

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 lutego 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił S. Ł. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w oparciu o orzeczenie Lekarza Orzecznika i orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, nie stwierdzające u wnioskodawcy niezdolności do pracy.

Od powyższej decyzji S. Ł. odwołał się w dniu 22 lutego 2017 roku podnosząc, iż jest ona nieadekwatna do faktycznego stanu jego zdrowia podniósł, że leczy się od 1988r. w okresie od 1996r. do 2007 r pobierał rentę z ZUS i nie rozumie dlaczego nie przyznano mu renty skoro jest chory.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

ustalił, co następuje:

S. Ł. urodził się w dniu (...), absolwent (...) z zawodu mechanik samochodowy (okoliczności bezsporne, a nadto świadectwa pracy akta ZUS).

W okresie od 13 stycznia 1996r. do 30 września 2007r. wnioskodawca pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy (decyzja k.221 akt ZUS).

Odwołanie wnioskodawcy od decyzji ZUS wstrzymującej wypłatę renty z dnia 20 listopada 2007r. zostało oddalone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 2 lipca 2008r. w sprawie VIII U 229/08 (wyrok k 254 akt rentowych).

Kolejne wnioski S. Ł. o rentę z tytułu niezdolności do pracy składane 12.03.2012r. i 23.12.2014r. zostały załatwione odmownie decyzjami z dnia 25.04.2012r. oraz z dnia 13.02.2015 r. (decyzje k. 36/37 oraz 22 poszczególnych części akt rentowych)

W dniu 7 grudnia 2016r. wnioskodawca złożył ponowny wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek k.1 akt ZUS aktualnej części).

W dniu 29 grudnia 2016 roku wnioskodawca został zbadany przez Lekarza Orzecznika ZUS, który uznał ubezpieczonego za osobę zdolną do pracy (opinia lekarska k. 42 dokumentacji lekarskiej w aktach ZUS, orzeczenie LO ZUS – k. 13 akt ZUS).

Od powyższego orzeczenia wnioskodawca złożył sprzeciw i sprawa została przekazana do rozpatrzenia Komisji Lekarskiej ZUS.

W wyniku powyższego w dniu 24 stycznia 2017 roku S. Ł. został zbadany przez Komisję Lekarską ZUS, która orzekła, iż ubezpieczony jest zdolny do pracy zarobkowej zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami (opinia lekarska k. 45-47 dokumentacji medycznej w aktach ZUS i orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS k. 15 akt ZUS).

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy w dniu 2 lutego 2017 roku odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja - k. 18 akt ZUS).

W toku postępowania sądowego Sąd ustalił w oparciu o dowód z opinii biegłego sądowego neurologa, że u S. Ł. stwierdza się zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego z okresowym zespołem bólowym obecnie bez jawnych bólowych objawów powikłań korzeniowych, które to schorzenie w obecnym stopniu zaawansowania nie

narusza sprawności organizmu wnioskodawcy w stopniu powodującym długotrwałą niezdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (opinia biegłego neurologa k.7-8).

Ponadto u wnioskodawcy stwierdza się osłabienie sprawności procesów poznawczych mogące świadczyć o zmianach organicznych w mózgu, aktualnie w niewielkim stopniu zakłócające codzienne funkcjonowanie, wzmożone reakcje lękowo-depresyjne z tendencjami somatyzacyjnymi, zaznaczone tendencje agrawacyjne i zaburzenia depresyjne nawracające. Schorzenia te i zaburzenia nie naruszają sprawności organizmu wnioskodawcy w stopniu powodującym niezdolności do pracy (opinia biegłych neuropsychologa k.19 – 19 odwrót, biegłego psychiatry k. 10-12, 20).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie w szczególności załączone do akt sprawy akta rentowe ubezpieczonej oraz wydane w sprawie opinie biegłych sądowych neurologa, neuropsychologa i psychiatry a zatem biegłych, których specjalizacje odpowiadają wszelkim schorzeniom występującym u wnioskodawcy.

Rzeczona opinie są jasne, spójne, logicznie i rzetelnie uzasadniają stan zdrowia wnioskodawcy, stanowiąc tym samym wiarygodne źródło dowodowe. Opinie ta została wydana po zapoznaniu się przez biegłych z pełną dokumentacją z przebiegu choroby i leczenia, oraz po uprzednim zbadaniu wnioskodawcy, a zatem brak jest podstaw do zasadnego ich kwestionowania.

Mając na uwadze powyższe Sąd nie znalazł podstaw do powoływania innych jeszcze biegłych lekarzy sądowych do czasu aż wnioskodawca uzyska opinię korzystną dla siebie, czy też uzupełnienie opinii przez dotychczas wydających opinie w sprawie biegłych uznając, iż zbędnie przedłużałoby to postępowanie w tej sprawie i generowałoby niepotrzebne koszty. W szczególności fakt, że od lipca do października 2017r. wnioskodawca przebywał w szpitalu psychiatrycznym nie może wpływać na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie skoro decyzja będąca w sporze jest z dnia 2 lutego 2017r.

W takiej sytuacji wnioskodawca może złożyć w organie rentowym wniosek o pogorszeniu się stanu zdrowia i ponowne rozpatrzenie prawa do renty.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych, odwołanie S. Ł. jest nie zasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Stosownie do art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 wraz z późniejszymi zmianami), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełni łącznie następujące warunki:

- jest niezdolny do pracy całkowicie lub częściowo,
- ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy
- oraz niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w pkt 3 art. 57 w/w ustawy, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była okoliczność czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy.

Zgodnie z treścią przepisu art. 12 przywołanej ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, natomiast

jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem 5. lat, niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż lat 5 (art. 13 ust. 2 i 3 ustawy).

Podnieść należy, iż poziom posiadanych kwalifikacji, wyznacza zakres pracy, do której można odnosić ocenę zdolności do pracy w rozumieniu art. 12 i 13 ustawy. Inaczej mówiąc, ochrona ubezpieczeniowa służy temu kto utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, choćby w stopniu częściowej niezdolności do pracy. Należy zatem przy ocenie częściowej niezdolności do pracy odnosić się do poziomu posiadanych kwalifikacji, przy czym w każdym przypadku należy zważyć posiadane wykształcenie oraz charakter dotychczasowego zatrudnienia ubezpieczonego i okres tego zatrudnienia. Nie sposób bowiem dokonać oceny posiadanych kwalifikacji, odnosząc się w sposób alternatywny z jednej strony do posiadanego wykształcenia, a z drugiej, do zatrudnienia wykonywanego przez ubezpieczonego.

Aktualny jest również pogląd o konieczności ujmowania łącznie aspektu medycznego i ekonomicznego niezdolności do pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 1999 r., II UKN 675/98, OSNAPiUS 2000 nr 16, poz. 624).

Ustalenia dokonane w toku postępowania uzasadniają oddalenie odwołania S. Ł.. Zgodnie z treścią opinii wszystkich biegłych lekarzy sądowych neurologa, neuropsychologa i psychiatry wnioskodawca nie jest osobą niezdolną do pracy zarobkowej adekwatnej do jego wykształcenia i kwalifikacji. Pewne ograniczenia w zatrudnieniu nie oznaczają, że jest niezdolny do pracy jak i jego własne przekonanie o takiej niezdolności. Wynika to w sposób jednoznaczny z opinii biegłych sądowych o specjalizacji lekarskiej, odpowiadającej charakterowi schorzeń występujących u odwołującego się.

Natomiast okoliczność hospitalizacji w okresie po wydaniu zaskarżonej decyzji nie może być przedmiotem rozpoznania przez Sąd w niniejszym procesie lecz wymaga ewentualnego sprawdzenia w drodze orzecznictwa lekarskiego przed ZUS-em kwestii pogorszenia się stanu zdrowia odwołującego jeżeli złoży stosowny wniosek w organie rentowym o czym był pouczony.

Mając zatem na względzie wymienione wyżej okoliczności Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie S. Ł..

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy z pouczeniem o środkach odwoławczych..